

Městský úřad Radnice
Stavební úřad
Nám. K. Šternberka 363
338 28 Radnice
Vedoucí paní Brabcová

od
Zdeněk Struhovský
Liblín 68
331 41

Věc: Odvolání proti územnímu rozhodnutí o umístění stavby nového pavilonu DSS Liblín.

Dle § 81 a § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podávám odvolání proti územnímu rozhodnutí Městského úřadu Radnice – stavební odbor, 338 28 Radnice, nám. K. Šternberka čp. 363, ve věci **Nový pavilon DSS Liblín na pozemcích č. st. 164, 1/1 a pozemku parc.č. 2/3 v obci a k.ú. Liblín**, č.j.: MěÚ 474/2012 ze dne 21. června 2012, a to v celém jeho rozsahu.

Můj dům č.p. 68 leží v bezprostřední blízkosti navrhované stavby, při realizaci navrhovaného projektu by došlo k poškození mých vlastnických práv:

- Zastínění domu
- Narušení mého soukromí
- Omezení výhledu
- Narušení atmosféry klidného bydlení
- Výrazné snížení tržní hodnoty domu

- Přemístěním ubytovací kapacity klientů DSS do bezprostřední blízkosti našeho domu dojde k výraznému narušení mého soukromí a klidu z důvodu hlučnosti a neschopnosti těchto klientů brát ohledy na své okolí ve svých projevech. Těžko si dovedu představit, že by někdo z těch lidí, kteří umístění pavilonu takto naplánovali, chtěl mít takovouto stavbu před svým vlastním domem. Koncentrace a izolace klientů do jednoho objektu je v přímém rozporu se současným trendem integrace těchto lidí do moderní občanské společnosti.

- Umístěním pavilonu by došlo k výraznému architektonickému a urbanistickému znehodnocení a narušení vzhledu historického jádra obce - zámek, kostel, můj dům, bývalá obecní škola.

- Se zbouráním části původní zámecké zdi před mým domem, která je součástí historické památky, zásadně nemohu souhlasit.

Odvolání z hlediska ochrany kulturních památek

Základním podkladem k vydání územního rozhodnutí MěÚ Radnice o umístění stavby je závazné stanovisko vydané podle § 149 správního řádu MěÚ Rokycany č.j. OŠK 2012/0120 ze dne 26.3.2012, v němž se ve výrokové části uvádí následující: „*Umístění novostavby pavilonu DSS Liblín do prostoru areálu zámku č.p. 1 v Liblíně, st.p.p.č. 164, p.p.č. 2/3 v k.ú. Liblín, který je nemovitou kulturní památkou vedenou v Ústředním seznamu kulturních památek ČR pod rejstříkovým číslem 16091/4-2519, podle dokumentace pro vydání územního rozhodnutí: „Nový pavilon DSS Liblín“, vypracoval Plzeňský projektový a architektonický atelier spol. s r.o., Barrandova 28, 326 00 Plzeň v lednu 2012, obsahující situaci, výkresovou a textovou část, je z hlediska zájmu státní památkové péče podle § 14 odst. 3 památkového zákona přípustné.*“ Žádám o přezkoumání uvedeného závazného stanoviska z následujících důvodů:

Pokladem pro vydání tohoto závazného stanoviska bylo písemné vyjádření Národního památkového ústavu, Územního odborného pracoviště v Plzni, č.j. NPÚ-341/12094/2012 ze dne 28. 02. 2012, vydané dle § 14 odst. 6 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „památkový zákon“). Národní památkový ústav ve svém písemném vyjádření uvádí: „K Vaší žádosti, kterou jste nám předložili a která nám byla doručena dne 10/02 t. r., sdělujeme, že zamýšlená stavba nového pavilonu dle předložené projektové dokumentace ve stupni DÚR, „Nový pavilon DSS Liblín“, kterou vypracoval Plzeňský projektový a architektonický ateliér spol. s r.o., Barrandova 28, 326 00 Plzeň, architektonický návrh: Ing. arch. Václav Drchal, Ing. Přemysl Šlehofer, je z hlediska památkové péče nepřijatelná z těchto důvodů:

Předložená podoba návrhu se odlišuje od studie, která byla s pracovníky státní památkové péče projednána. Z památkového pohledu bylo nevhodně upraveno hmotové řešení i ztvárnění povrchů objektu. Projektová dokumentace k územnímu rozhodnutí nebyla s pracovníky státní památkové péče v průběhu přípravy konzultována.“ Následuje velmi stručný popis objektu, citace z projektové dokumentace a sdělení, že „Předložené řešení se hmotově i svým celkovým výrazem odlišuje od návrhu, který byl s pracovníky státní památkové péče projednán. Předložená dokumentace k územnímu rozhodnutí nebyla s pracovníky státní památkové péče v průběhu přípravy konzultována.“ Dalším podkladem pro vydání závazného stanoviska byl zápis z konzultace projektu na NPÚ ÚOP v Plzni ze dne 12. 03. 2012.

Správní úřad musí všechny podklady, které shromáždil – zde výše citované písemné vyjádření a zápis z ústního jednání ze dne 12. 03. 2012 (počopitelně i projektovou dokumentaci) – zhodnotit jednotlivě a ve vzájemných souvislostech. V písemném vyjádření Národního památkového ústavu jsou sice popsány zamýšlené práce, ale už vůbec není uvedeno, jakým způsobem tyto práce – stavba ovlivní kulturně historické hodnoty objektu zámku a zahrady. Národní památkový ústav se vzhledem ke svému závěru, že je stavba nepřijatelná, měl mnohem podrobněji zabývat zhodnocením všech aspektů a dopadů zamýšlené stavby podle předložené projektové dokumentace na předmětnou kulturní památku.

Správní orgán měl po obdržení negativního písemného vyjádření z Národního památkového ústavu dvě možnosti. Mohl zamýšlenou stavbu shledat nepřípustnou, nebo si v tomto případě vyžádat vypracování odborného (odborných) posudku, s nímž mohl dále pracovat. Pakliže se původní studie od předložené projektové dokumentace – jak je uvedeno v písemném vyjádření Národního památkového ústavu – skutečně podstatně lišila, měla by logicky následovat první varianta. Je také zřejmé, že projekční kancelář nepostupovala podle § 14 odst. 7 památkového zákona a nekonzultovala projekt – respektive změny projektu – s odbornou organizací státní památkové péče. To je u takovéto zásadní stavby v těsné blízkosti kulturní památky nepochopitelná ignorace zákona a zákonného úředního postupu.

V písemném vyjádření Národního památkového ústavu není vůbec uveden skutečně odborný popis předmětné kulturní památky ani její bližší charakteristika. Správní orgán také nic odbornějšího k popisu nepřičinil. Existuje celá řada obecně dostupných publikovaných písemných pramenů a publikací encyklopedického charakteru, z nichž je možné načerpat základní informace, pakliže jimi příslušný garant Národního památkového ústavu či odborný pracovník na MěÚ Rokycany nedisponuje. Povrchní přístup k památkové hodnotě objektu z odborného hlediska je v přímé úměře k celkovému písemnému vyjádření a následnému závaznému stanovisku. To, že byla věc shledána nepřípustnou v celém svém rozsahu, mělo být rozvedeno. V písemném vyjádření není vůbec řešena otázka podzemní přístupové chodby, jejíž stavba bude znamenat velmi zásadní zásah do objektu zámku samého, ale i do souvrství před zahradním průčelím směrem k vrcholu ostrožny. Zde stávala renesanční tvrz (zmiňovaná písemně 1568) a je více než pravděpodobné, že její pozůstatky budou stavbou zasázeny. Území dotčené stavbou je navíc součástí SAS 12-31-19/5. Tyto zásahy jsou v rozporu s Úmluvou o ochraně archeologického dědictví Evropy (Maltská konvence, 1992). Do archeologického dědictví se zahrnují podle článku 1, odst. 3 stavby, konstrukce, skupiny budov, zastavěná území, movité objekty, památky dalšího druhu a také související prostředí nacházející se jak na souši, tak pod vodou.

V závazném stanovisku správní orgán uvádí, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro soulad závazného stanoviska s účelem památkového zákona a také, že **všechny podklady pro vydání závazného stanoviska byly správním orgánem pečlivě vyhodnoceny**. Správní orgán měl k dispozici pouze dva podklady a svoji znalost místa. Jeden z podkladů je negativní písemné vyjádření Národního památkového ústavu, druhý zápis z ústního jednání, jehož obsah není v odůvodnění nikterak zmíněn, proto není zřejmé, zda-li je v rozporu s písemným vyjádřením Národního památkového ústavu, zda-li se jím upravuje dokumentace, proč správní orgán rozhodl tak, jak rozhodl. Ve výrokové části uvedená projektová dokumentace je nekontrolovatelná, respektive její jednotlivé části, protože nejsou taxativně vyjmenovány, ve výrokové části není ani uvedena stavbou dotčená stavební parcela č. 1/1 v obci Liblín, katastrální území Liblín – parcela, na níž je umístěn vlastní zámek, jehož se stavba bude počopitelně týkat a bude zasahovat do přímé památkové podstaty kulturní památky – stavba

spojovací chodby!!!), ani stručně stavba charakterizována s ohledem na předmět vyhlášení), jak je již výše uvedeno (tudíž nejsou známy všechny její části, které by měly být stavbou dotčeny). Vzhledem ke změnám, které na ústním jednání byly asi dohodnuty, není ani jasné, zda-li je původní projektová dokumentace platná či nikoliv, či jak a které části se měnily. Jak byl tedy zjištěn stav věci, o němž nejsou pochybnosti? Tato zásadní skutečnost v odůvodnění chybí. Důvod, proč správní orgán rozhodl tak, jak rozhodl, se nedá z textu odůvodnění vůbec zjistit. Toto sdělení je tedy jen prázdnou floskulí, z čehož lze vyvodit pouze jediné: **nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.** Naopak, celé závazné stanovisko řadu pochybností vyvolává.

Podle § 50 odst. 2 správního řádu si podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. V tomto případě, při výše uvedeném písemném vyjádření Národního památkového ústavu, si měl správní orgán sám opatřit kvalitní a hodnotě kulturní památky ekvivalentní vyjádření (znalecký posudek) od odborníků z řad státní památkové péče, aby mohl skutečně zodpovědně celou situaci zhodnotit a **rozhodnout v souladu s veřejným zájmem, který by měl být v případě státní památkové péče zcela jasný, a to je ochrana kulturního dědictví v souladu se všemi platnými zákony a mezinárodními úmluvami, které se Česká republika na poli kulturního dědictví zavázala dodržovat.** Ke zhodnocení podkladů, respektive jejich vyhodnocení, o jejich rozboru či kritice ani nemluvě, není v odůvodnění závazného stanoviska uvedena ani jedna věta. V odůvodnění závazného stanoviska nejsou tedy vůbec uvedeny důvody výroku ani úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení výše uvedených podkladů. Ze závazného stanoviska správního orgánu také není vůbec patrné, jakým způsobem je přijaté řešení v souladu s veřejným zájmem a jak odpovídá okolnostem daného případu, což mu ukládá § 2 odst. 4 správního řádu, a hlavně, jak správní orgán o toto „dbal“.

Z hlediska vlastní památky je umístění stavby zcela nevhodné ze dvou aspektů, které správní orgán vůbec nezvážil. Jednak to je porušení okolí památky ve zvláště exponovaném pohledu na zahradní průčelí zámku, jež bylo vnímáno jako průčelí hlavní, a kde se nalézala původní barokní formální zahrada, posléze anglický park. Druhou záležitostí, kterou správní orgán nevzal do úvahy, je zničení historické barokní zdi, která vymezuje původní rozsah dnes již zaniklé francouzské zahrady a která nebyla zbourána ani při rozšíření na anglický park. I když je tato zeď ve své koruně porušena mladšími dozdívkami, její základ je barokní, a její demolice tak znamená částečnou devastaci kulturní památky a je tak v rozporu s Benátskou chartou. Zájmem památkové péče by mělo být odstranění všech nových nevhodných objektů a nevhodných úprav terénu, místo aby bylo v tomto duchu dále pokračováno.

Písemné vyjádření Národního památkového ústavu a ani správní orgán vůbec neberou v potaz např. mezinárodní chartu o zachování a restaurování památek a sídel (Benátky 1964), v níž je přímo v článku 5 uvedeno: „Zachování památek je vždy podpořeno, jestliže se jim určí funkce užitečná pro společnost: takové určení je tedy žádoucí, ale nesmí narušit uspořádání a výzdobu budov. Právě v těchto mezích je možno pojímat i schválit úpravy, které jsou požadovány v důsledku vývoje potřeb a zvyklostí.“ A článek 6 pokračuje: „...**Jestliže tradiční prostředí památky existuje, je třeba ho zachovat. Je třeba zamítnout každou novostavbu, každou destrukci a každou úpravu, které by mohly narušit vztahy objemů a barev.**“

Z výše uvedeného je zřejmé, že orgány státní památkové péče neměly o stavbě podobných rozměrů, v takovém hmotovém ztvárnění a umístění vůbec kdy uvažovat. Památka má své historické umístění, nalézá se v určitém sídelním prostředí, s nímž tvoří dlouhodobě jeden celek. Sídelní prostředí je nutno zachovat – je-li vhodné, nebo rehabilitovat tak, aby kulturně historické hodnoty památky byly podtrženy, a ne umenšeny nevhodnými stavebními zásahy, jako se tomu dělo v minulosti, kdy se k památkám přistupovalo zcela utilitárně bez ohledu na jejich faktickou nenahraditelnou hodnotu. Ve výrokové části závazného stanoviska není nikde uveden takový základní údaj, jako jsou rozměry plánované stavby, její vzdálenost od existujícího objektu zámku ad., proto se z něho nedá vůbec vydedukovat, jakých rozměrů stavba ve skutečnosti je a jaký je její hmotový poměr k zámku čp. 1. Naddimenzovaná moderní stavba s plochou střechou před zahradním průčelím zámku, která je zde navržena, patří přesně do kategorie **„Je třeba zamítnout každou novostavbu, každou destrukci a každou úpravu, které by mohly narušit vztahy objemů a barev.“**

Přílohy: Stanoviska prof. Girsy, prof. Vlčka, prof. Durdíka

Odvolání z hlediska požární bezpečnosti:

Z hlediska požární ochrany je zásadní rozpor mezi dokumentací předloženou stavebnímu úřadu k územnímu řízení, vyjádřením HZS PK, ÚP Rokycany a skutečným stavem. Po prostudování předložené dokumentace a vyjádření HZS PK je zřejmé, že v obou dokumentech je uvedena nepravdivá informace „**požárně nebezpečný prostor nezasahuje mimo pozemky investora**“. Po vznesení námítky při ústním jednání byla stavebním úřadem předložena situace 1:500, ve které byl požárně nebezpečný prostor barevně vyznačen a bylo zřejmé, že zasahuje do pozemku parc. č. 1794/1, který investorovi nepatří. Projektant podal vysvětlení, že kamenná historická zeď není vlastnickou hranicí, že hranice pozemku leží dále a že je to zřejmé ze soutisku map (1:500). **Toto tvrzení se nezakládá na pravdě!** Je smutné, že projektant takto problematické stavby nezná hranice řešeného území. Nebo účelově všem zúčastněným vědomě lhal a je to ještě smutnější. Z odůvodnění územního rozhodnutí není zřejmé, jak námitce ohledně požárně nebezpečného prostoru bylo vyhověno, zda stavba byla nějakým způsobem posunuta oproti projednávané dokumentaci. Pokud nebyla změněna situace 1:500, o čemž účastníci řízení informováni nebyli, je podmínka č. 4 v rozhodnutí nepravdivá. Námitce ohledně umístění nadzemního hydrantu vyhověno nebylo, ale tato námitka supluje práci dotčeného orgánu státní správy (HZS PK), který si měl před vyjádřením zjistit, kde je zmiňované stávající vedení DN 100 ve vzdálenosti 50 m od zámku. Podmínka č. 10 rozhodnutí je v rozporu s tvrzením projektanta, že nadzemní hydrant bude umístěn na podzemní nádrži, kterou ale projekt neřeší. Je naprosto zřejmé, že stavba z hlediska zajištění požární bezpečnosti není dobře připravena a z toho důvodu si myslím, že územní rozhodnutí nemělo být vydáno. Dokumentace pro vydání územního rozhodnutí by neměla být slohovým cvičením na téma stanovených požadavků, ale měla by tyto požadavky řešit. I podmínka č. 2 územního rozhodnutí je nejednoznačná, protože byly předloženy dvě lišící se varianty dokumentace, účastníci ústního jednání často nevěděli, k čemu se to vlastně vyjadřovali a která dokumentace je ta správná. Vše bylo samozřejmě způsobeno nepřipraveností této stavby a snahou za každou cenu splnit nesmyslný termín daný smlouvou o dílo. Domnívám se, že jediným řešením je zrušit územní rozhodnutí s tím, že je nutné předložit jedinou kompletní dokumentaci s odbornými vyjádřeními všech dotčených orgánů správy k této dokumentaci, která bude projednána v novém územním řízení.

V případě, že stavební úřad tomuto odvolání v plném rozsahu nevyhoví, své rozhodnutí nezruší a věc bude předávat nadřízenému orgánu k vyřízení, podávám tímto námitku o podjatosti úředníků Krajského úřadu Plzeňského kraje vzhledem k tomu, že Plzeňský kraj je vlastníkem DSS Liblín a stavba bude financována z rozpočtu Plzeňského kraje. O odvolání by měl rozhodovat úřad jiného kraje.

S pozdravem
Zdeněk Struhovský
Liblín 12.7.2012